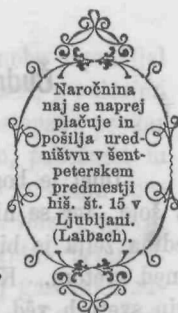

Izhaja 1. dné
v mesecu in
veljá za vse
leto 2 gl. 40 k.
za pol leta
1 gl. 20 kr.
Po pošti: za
vse leto 2 gl.
60 kr., za pol
leta 1 gl. 30 kr.

VERTEC.

Naročnina
naj se naprej
plačuje in
pošilja ured-
ništvu v šent-
peterskem
predmestji
hiš. št. 15 v
Ljubljani.
(Laibach).

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 3.

V Ljubljani 1. marca 1872.

Leto II.

R o ž i c a.

Očetov praznovali

So pred božičem god;

Prišel je ljubih znancev

In žlahte žlahtni rod.

Najpervo gospodarju

Stiskali so roké,

Voščéči: Bog naj spolni

Njegove vse željé.

In on se je zahvalil

Presrečen in vesel —

Se vé, da se drugače

Obnašati ni smel.

Potem so med pokloni

Krog mize sedli vsi,

In z vincem porosili

Slovesno so jedi.

Poleg očeta danes

Starejši je otrok

S posebno slastjo jedel

In pil malinov sok.

Dekletece je bilo

Prijazno in lepó;

Kakó jo oče ljubi

To „rožico“ mladó!

In k njemu zdaj se nagne

Pa tiho mu pové,

Da so zaperta vrata

Želodeca jej vžé;

Da danes bi odpreti

Jih res ne mogla več,

Ko vhoda bi prosila

Najboljša tudi reč.

V tem hipu stari sluga

Prinese — o moj Bog,

Kak strah me je sprelétel,

Ker padel je iz rok

Zdaj Rožici kozarček

In ona le stermí

Na čudo iz sladkorja

Ki tú pred njo stoji!

Mamljivo jo prevzame

Prekрасne torte čar,

Saj svoje dni enake

Ni videla nikdar.

Očetov kar počiva

Na Rožici pogled,

Smehljaje opazuje

Obrazek njé zavzet.

In milovaje reče:

„Oh škoda, škoda je,

Da so zaperta vrata

Želodeca ti vžé;

In škoda, da odpreti

Jih res ne moreš več,

Sicer bi kaj prilegla

Okusna se ti reč.“

Zdaj Roža zarudela

Šaljivo se smehljá,

In tiho in skrivnostno

S prepričanjem šéptá:

„Oj, ata moj preljubi,

Sè torto bo vžé šlò,

Boš videl, da jo spravim

Še skoz — ključavnico!“

Lujiza Pesjakova.

Čudna so pota Gospodova, po katerih ljudi k zveličanji pelje.

Imel je bogat posestnik Bernard edinega sina Konrada, katerega je dal v šolo, ter se ni bal nobenih stroškov za svojega ljubljenca, kajti njegova edina želja je bila, da bi svojega Konrada enkrat videl na visokej stopnji med svetom. Kolikor bolj pa je kratkovidni oče skerběl, da bi si njegov sin svetnih věd pridobil obilno in se za ta svet vsestransko izobražil, toliko manj je imel skerb za njegov dušni blagor, to je, kerščansko izrejo. Mislil je, da je že zadosti, ako ga le pridno v šolo pošilja, šola bo že skerbela, da njegov sin ne pride ob vero. — Toda, kar starši pri otrocih zanemarijo in zamudé, tega tudi šola ne more vselej popraviti. Kaj pomaga, ako se otrok v šoli še tako dobro vzreja in k dobremu napeljuje, če pa doma pri starših dostikrat ravno nasprotno ravnanje vidi, in mu doma pri starših dobrih zgledov manjka. „Besede ginejo, zgledi vlečejo.“ —

Konrad je bil zeló bistrega uma. Učil se je tako lahko in tako pridno, da je vsako leto vse svoje součence prekosil. Starši so ga zavoljo tega zeló radi imeli, in ker so se ž njim tudi pred drugimi ljudmi radi ponašali, jih je, to se vé da, čez vse veselilo, kedar so slišali kolika slava njihovemu sinu od vseh strani doni in kako zeló ga ljudje čislajo. Toda sinu je to hvalisanje sčasoma zeló škodovalo; zanašaje se na svojo učenost, začel je ošaben postajati in svoje součence zaničevati, ker si je v svojej prevzetnosti mnogo več veljave pripisoval. — Za temi napakami mladega dijaka sledile so kmalu druge. Začel je jutranjo in večerno molitev, molitev pred jedjo in po jedi opuščati; v cerkev je hodil vselej pozneje nego poprej, in sv. zakramente je vedno bolj poredkoma prejemal.

Starši vse to vidši postali so silno žalostni; prijazno in ljubeznjivo so ga opominjevali, pa Konrad se je vselej izgovarjal, da je bolehen ali je pa kak drugi zgovor našel, da je svoje starše goljufal.

Tako vzraste Konrad in postane lep in zal, toda žalibog zeló spriden mladeneč. Če so ga starši bolj terdo deržali in svarili, jim se je posmehoval, ter rekel, da molitev, obiskovanje službe božje, prejemanje sv. zakramentov in druge take reči so le za nevedne in neumne ljudi, izobražencu pa kaj tacega ni primerno in mu tudi nič dobička ne donáša.

Zdaj so še le starši spoznali, kateri so se poprej s svojim sinom tako radi bahali, kolika nesreča je za njih spačenega sina, da ga že o pervej mladosti niso zadosti po kerščansko vzrejevali in učili. Z veliko žalostjo ga prosi in opominja mati, da naj odstopi od svoje napačne poti, in se spreoberne dokler je še čas; pa vse njene besede niso nič zdale. Konrad jo je vselej zavernil z besedami: „Jaz sem že toliko učen, da vem kaj mi je storiti.“

Po dokončanih velikih šolah v glavnem mestu pové Konrad staršem svoje mnenje, da ga ni volja si kak stan izbrati, ker si upa s svojo učenostjo že tako dosti zaslužiti, brez da bi si težke dolžnosti na glavo nakladal. Polastila sta se napuh in samopašnost njegovega serca popolnoma.

Začel je pohajati po kavarnah in gostilnicah in tako je z lenobo zapravljal dragi čas mladih, nadepolnih let. Soznanil se je s slabimi tovarši, s katerimi se je še pozno v noči po pivnicah vlačil. Postal je očiten postopač; pa kar je še hujše, zasramoval je vpričo svojih žalostnih staršev vero, pobožnost in vse lepe čednosti, katere se vsakemu omikanemu in pravemu kristjanu spodobijo. Zastonj je bilo vse opominjevanje in zastonj so bile bridke solzé njegovih staršev: Konrad je živel po svoji glavi in po zgledu svojih malopridnih tovaršev.

Nekega poletnega dne popoldne se je Konrad v slovečej gostilnici zunaj mesta kratkočasil, od koder se je še le proti večeru s svojimi tovarši domu podal. Ko gredó skozi mesto, srečajo veliko procesijo pobožnih romarjev, ki so potovali v bližnjo cerkev, da bi se materi božjej zahvalili za srečno odvrnenje neke kužne bolezni. Tudi več pobožnih mestjanov se je romarjem pridružilo. Bile pa so ozke ulice in Konrad in njegovi tovarši se jim niso mogli umakniti, tedaj so nehoté morali se odkriti in tako dolgo čakati, da je vsa družba pobožnih romarjev mēmo odšla.

Ravno ta pobožnost pa Konrada nekoliko pretrese in z nekim posebnim nagonom do pobožnosti navdá. — Pobožno petje romarjev, veličastno zvenenje po zvonikih bližnjih cerkvá, belo oblečena in s cveticami okinčana dekleta, ki so nesla pozlačeno podobo matere božje, in prava serčna pobožnost starčekov, vse to ga je opomnilo na njegova srečna leta otročje nedolžnosti, in ga globoko v serecé ganilo. Spomnil se je, kako srečen in kako vesel je bil še tistikrat, ko je vsaki dan s svojo materjo hodil v cerkev, kako je takrat rad in pobožno molil. Posebno pa ga je presunilo, ko je vidil tudi svoje ljube starše s solzami v očéh za procesijo iti. Vse to ga je tako presunilo v serecé, da sam nevedé kakó, zapusti svoje tovarše in gré za romarji v cerkev.

Še le potem, ko je bil že precej nekaj časa v cerkvi, spomni se, da je svoje tovarše popustil, in že je mislil iz strahú pred njih zasramovanjem cerkev zapustiti in iti za njimi, kar zapojejo pobožni romarji veličastno pesem: „Hvala bod gospod Bogu,“ s tako vbranimi glasovi, da ostane še dalj časa v cerkvi in posluša lepoglasno petje. Ves zamišljen gré v stransko kapelico in se vsede v klop. Vtopljen v mnogoverstne misli, katere so mu pri tej priliki po glavi rojile, sedi tam tako dolgo, da so že vsi ljudje iz cerkve odšli. — Čez kako uro potem, ko je že cerkovnik vrata zaperl, in se je terda noč naredila, predrami se Konrad iz svojega premišljevanja, vstane in hoče iti; pa debela cerkvena vrata so bila terdo zaklenjena in treba mu je bilo v cerkvi prenočiti. Nejevoljen in jezen na romarje, kateri so ga sem pripeljali, poverne se zopet nazaj v stransko kapelico in sklene tukaj pričakovati belega dne. Nevedé kaj bi začel — moliti tako ni več znal — pregleduje pri svitu večne luči oltar in druge lepe podobe. Pa ker je imel malo pravega poguma in mu je tudi vest marsikaj slabega očitala, začelo se mu je vse okrog njega groziti, in bolj ko se oserčuje, bolj se mu dozdeva, da se podobe, stebri in vse okrog njega zbira in proti njemu vzdiguje z grozilnim glasom: Glej tukaj je tisti sveti kraj, katerega je že kralj David tako vesel bil, da je od veselja zaklical: „Kako lepa, kako veličastna

je Tvoja hiša o Gospod!“ — in ti malovredni prah zemlje si ta kraj zasramoval. Zoper tako in enako očitjanje vesti mu vsa njegova puhla učenost ni nič pomagala. Od groze in strahú začnejo mu lasje kviško vstajati, in merzel pot mu polije čelo. Huda vojska se vneme v njegovem serci; zdaj plane kviško in pertí kakor kak pogumen vojak proti sovražniku, zdaj se zopet trese kakor malozmožen otrok. Začela se mu je vést glasiti in ga k dobremu buditi, pa on je ne posluša, ampak jo duši s praznimi vědami posvetnih modrijanov, ter hoče v nekakej obupnej vojski pričakati prihodnje jutro. Pa natora človeška ima svoje pravice, vsled katerih je Konrad, ako-ravno nehoté, prav terdo zaspal.

Še le drugo jutro, ko je bil cerkovnik že davno cerkev odperl, in je že mnogo ljudi v hiši božjej klečalo in molilo, prebudi se Konrad iz ter-dega spanja. Gre iz klopi in hoče cerkev zapustiti, kar zagleda iti duhov-nega gospoda z dvema strežajema k bližnjemu oltarju. Dasiravno nerad, ostane Konrad vendar še v cerkvi. Sv. maša se prične. Mašnik so sv. mašo brali v žalostno črnem mašnem plašči za mertve. Konrad se spomni še iz otročjih let na pomén črne mašne obleke. Spomin na mertve in zraven na svojo lastno smert ga pa tako presune in z žalostjo navdá, da gré k ol-tarju, poklekne in se britko joka, ter Boga milosti in odpuščenja prosi, rekoč: „Milost, milost o Gospod! Prizanesi mi ubogemu grešniku mojo ne-zvestobo in terdovratnost po tvojej velikej milosti!“

Po sv. maši gre Konrad domú. Starši sicer niso nič vedeli, kje da je njih sin prenočil in kaj se je ž njim godilo, ker je tudi drugikrat po cele noči okoli pohajal, brez da bi starši vedeli, kot se njih sin potika. Toda zdaj so zapazili neko posebno spremenjenje na njegovem obrazu in tudi v vsem njegovem početji; niso se ga pa upali vprašati od kod to pride, ker so vedeli, da bi jim pravega odgovora ne dal. Sklenili so tedaj le od strani opazovati njegova dela.

Še precej nekaj časa se je Konrad bojeval s svojo učenostjo zoper glas svoje vesti in si iz glave izbijal to, kar mu je vest očitala, pa kmalu je sprevédil, da vsa njegova učenost je le nekaka puhla reč, ktera pri prvem vdarcu zgine, kakor gosta megla pred čistim solncem. Spoznal je, da je le vera podlaga pravega obstanka, in da človek brez vere pride v brezno pogube, iz katerega se težko še kedaj reši. Sklenil je tedaj terdno vse svoje grešne navade opustiti in se poboljšati. Ostajal je bolj domá, ogibal se je svojih hudobnih tovaršev, ter se je raje domá v samotnej izbi kratkočasil s pobožnimi knjigami. — Pa človek je večkrat zeló spremenljivih misli. To samotno življenje ga ni dol-go veselilo, in misli si, da bi tudi med svetom se lahko poboljšal in lepo živel. Začel je tedaj zopet v družbe zahajati, ter si poišče svoje prijatelje.

Toda to ni dolgo terpelo. Konrad je kmalu spoznal, da mu med zapeljivim svetom ni mogoče svojih obljub, ki jih je v cerkvi storil, spolnovati. Umakne se zopet zapeljivemu svetu ter bolj na tihem živi. Odslej je hodil redoma k službi božjej in je večkrat še nekoliko dalje v cerkvi ostajal. Bral je sv. pismo in druge pobožne knjige ter se o tem, kar je bral najraje s svojimi starši pogovarjal. Živel je prav varčno in veliko denarja, ki so mu

ga dali starši, in katerega je poprej v malopridnih družbah po nepotrebnem zapravljal, razdelil je zdaj med uboge. Starši pa, ki so svojega sina že kot popolnoma zgubljenega mislili, so se zdaj serčno veselili nad njegovim spreobnjenjem. — Tako je minulo eno leto. Večkrat je med tem Konrad milo zdihoval in rekel: „Oh zakaj okušam še le tako pozno sladki sad prave kerščanske vere, prave bogaboječnosti in pobožnosti!“

Konrad zbolí. Starši pošljejo po zdravnika, pa ta jim pové, da je bolezzen zelo nevarna, in da bo treba pripraviti se na smert.

Žalostnega sercéa je sedela mati pri postelji svojega bolnega Konrada, in mu s trepetajočim glasom naznanila, da se naj pripraviva večnost. Konrad ves blede in prepadensprejme to žalostno naznanilo, s pravo kerščansko udanostjo

in prosi, naj pošljejo po tistega duhovna, ki so tisto jutro sv. mašo brali, ko je on začetek poboljšanja svojemu malopridnemu življenju storil, in ki so od tistihmal tudi njegov spovednik bili.

Ko pridejo gospod s sv. rešnjim Telesom, da bi ga prevedeli za večnost, prosi Konrad s sklenjenima rokama in pravi: „Milost, milost, skesanemu grešniku!“ — „Potolaži se moj sin v Kristusu!“ rečejo mu gospod „s kesanjem in terdnim sklepom zadobil si milost pri Gospodu!“ Pri teh besedah se spremeni Konradovo obličje, na katerem se je bralo nekako nebeško veselje.

Po spovedi, v katerej je Konrad zadobil odpusčenje grehov, oberne se k svojim staršem, ter je vpričo spovednika prosi, da mu naj odpusté, ker jih je s svojim slabim življenjem tolikokrat razžalil; potem prejme sv. rešnje Telo z veliko gorečnostjo, sklone se nazaj v posteljo in zaspi.

Pa božja milost in dobrotljivost je velika. Ko se Konrad iz spanja prebudi, čuti se vkljub smertnih težav, ki jih je imel pred spanjem, da mu se vsled njegovega dušnega ozdravljenja tudi njegove telesne moči zopet zbirajo. In rés je po dobroti božjej in skerbnem ravnanji svojih staršev čez nekaj tednov zopet ozdravil.

Njegova prava pot je bila zdaj v cerkev. Iz cerkve gre naravnost k svojim staršem, pade na kolena pred nje in jih s solzami v očéh prosi, da

mu naj odpusté vsa razžaljenja, s katerimi je njih drago življenje tolikokrat grenil; zraven jim tudi pové kedaj in kakó je bil začetek njegovemu spreobrnjenju ter jim naposled razodene še željo, vse premoženje, katero mu mislijo zapustiti, ubožčekom in sirotam prepustiti, svoje življenje pa Bogu posvetiti. Ni mogoče popisati veselja, katero so starši v tem trenutku občutili nad svojim poboljšanim sinom. S solzami serčnega veselja sta ga oče in mati pritiskala na svoji persi, in mu radovoljno privolila izpeljavo njegovega sklepa.

Čez nekaj let po tej dogodbi stal je novomašnik Konrad pred oltarjem in je daroval pervikrat nekervavo daritev sv. maše nebeskemu Očetu, katere so se vdeležili tudi njegovi dobri in pobožni starši.

Peter Gros.

Kapelica v gozdu.

Milko, zal mladeneč lepega in pobožnega življenja, popolnoma izurjen mizarskega rokodelstva, v čednej obleki in s teškim kernirjem na rami koraka nekega poletnega dne po poti, ki je peljala skozi velik zaraščen gozd.

Solnce se je že globoko k zahodu nagnilo, ko spozná Milko, da je pravo pot zgrešil, in daleč v gozdu zašel. Vedno temneje postaja v gozdu, in Milkota obide žalost, da bo moral v dolgočasnem in neznanem gozdu prenočiti. Hitro prebira noge in se milo ozira na razsvitljene verhove gozdnih dreves, od katerih so se žarki zahajajočega solnca poslavljalji. Pa kmalu obstane in ves zavzet gleda neko svitlobo tam med visokimi jelkami, ki se blišči kakor svitla danica na jasnem nočnem nebesu. — Še hitreje koraka zdaj Milko po germovji in prerasenem robidovji in kmalu je iz goščave na planem, na katerej zagleda ne daleč pred seboj med jelkami majhno kapelico; verh nizkega zvonika se leskeče svitla zvezda, katero objemajo zadnji žarki zahajajočega solnca.

Vesel stopi Milko v malo kapelico in v svetej tihoti prav pobožno moli. Po dokončanej molitvici stopi bližej k oltarju, ogleduje stare in umetno narejene podobe ter zapazi na nekej klopi blizo oltarja zalo molitevno knjižico. Vzame jo v roke, prebira liste in kako se zavzame, ko vidi koj na prvem listu z lastno roko zapisano svoje imé, in ko knjigo dalje prebira, so mu tudi vse molitvice znane v njej. „Ta knjiga je bila enkrat moja“ reče sam pri sebi, „kako neki pride v to samotno gozdno kapelico?“

Ogledovaje molitevno knjižico pridejo mu v spomin otroška leta, poklekne pred oltar in vroče solzé se mu vlijejo po obrazu; milo zdihuje in pravi: „O kako sem bil srečen, ko je bila še ta knjiga moja lastnina, imel sem ljube stariše, ki so me serčno ljubili, in drago sestrice, s katero sva kot otroka skupaj igrala. O presrečna otročja leta zakaj ste tako naglo minula! Nemila osoda mi je prezgodaj položila mojo ljubo, dobro mater v na-

ročje črne zemlje, roka iz katere sem prejel ravno to knjigo, je že davno v grobu strohnela. Kje ste pa vi dragi moj oče? Ali vas bom še kedaj videl na tem svetu, ali je tudi že vas tuga in skerb položila v tihi grob? — In kje je draga moja sestra, ali še živi, ali je tudi ona že pri vas ljubi starši, ter ste me samega pustili med tujimi ljudmi na svetu. Oče nebeški! tebi je vse znano, usmili se me zapuščene sirote. Ako še kdo mojih ljubih živí, pripelji nas skupej ter usliši mojo vsakdanjo molitev, in molitev očetovo pri blagoslovu, ko sva se ločila. — V neizmerno žalost vtopljen zakrije svoj obraz ter milo joka po svojej zgubljeni rodovini. — Med tem priteče zala deklica v kapelico, in oziraje se po klopi žalostno vzdihne: „O Bog, ni je več tukaj! vse bi bila raje zgubila, kakor svojo ljubljeno knjigo.“ Ko Milko to čuje, vstane izpred oltarja, pogleda zalo deklico in jej podá pozabljeno molitevno knjižico rekoč: „Tukaj imate svojo knjigo, gotovo je vam draga.“ Deklica veselo zakliče: „„Hvala vam, verli mladeneč, draga mi je čez vse!““ „Prosim vas, gospica“ nadaljuje Milko, „povejte mi vendar, kje ste to knjigo dobili? Silno me mika to zvedeti.“ „„To knjigo sem našla v zapuščini svojega umerlega očeta, in zategadel mi je drag spomin.““ „Kaj pa so bili vaš oče,“ vpraša nadalje Milko, „in kje ste vi doma?“ „„Ker ste me tako zelo razveselili, da ste mi dali mojo pozabljeno knjigo zopet nazaj, vém, da imate dobro sercé, zatoraj vam hočem rada svojo žalostno dogodbo razodeti. — Moji starši so živeli daleč od tukaj. Oče so bili oskerbnik pri nekem žlahtnem knezu in dobro se nam je godilo. Prihrula je pa huda vojska v naše mirne kraje, sovražnik je vse poropal in požgal, in primorani smo bili bežati v daljne in varniše kraje, kjer so nas dobri ljudje pod streho vzeli. Mati so kmalu od strahú in daljne hoje zboleli, ter po kratkej bolezni tudi umerli. — Oče se napravijo v daljno mesto, da bi si tam službe poiskali; mene vzamejo seboj, bila sem še majhna in stara komaj kákih osem let, brata pa, ki je bil takrat deset let star, pusté v vaší pri nekem rokodelcu. Od tistihmal ga nisem več niti videla, niti slišala kaj o njem. Ali še živi, ali ga bom še kedaj videla, to sam Bog vé.“

Oče so s pomočjo svojih prijateljev dobili dobro službo, pa žalibog bolehalí so na pljučih in kmalu po priходу v mesto umerli ter mene samo pustili. Zadnji dan pred svojo smertjo poklicali so me k sebi in mi rekli: „Ljuba moja Jela, dobro vem, da se mi zadnja ura bliža. O kako težko se ločim od tebe, in kako hudó mi je pustiti svoja ljuba otroka tujim ljudém! Pa dobri Bog bo že za vaju skerb. Naznani mojemu ljubemu sinu, kedar umerjem, da oče več ne živí, in da je bila njegova edina želja na smertnej postelji, da se pridno učí, da bo mogel enkrat za svojo sestríco skrbeti.“ Z oslabele roke so zapisali potem napis na bratovega gospodarja in kraj v katerem prebiva. Po nesreči se je pa listek z napisom zgubil in nismo ga več našli. Zdaj ne vemo, ali moj brat še živi, in kje stanuje, ali je pa že tudi on pri ljubih starših, ker vse popraševanje po njem je bilo zastoj.“

Na Milkotovem obrazu se še poznajo solzé, ki so mu tekale, ko je deklica vse to pripovedovala. Zopet se mu curkoma solzé vlijó, pa ne solze žalosti — ampak solzé veselja. Z nepopisljivim veseljem zakliče: „Jela!

Jela! brez dvombe spoznam po tvojem govoru, da si ti moja prava, ljuba sestra!“ Ko Jela sliši svoje imé, vsa osupnjena stopi nekoliko v stran, čeravno jo je neka nepopisljiva čut vlekla do svojega ljubljenega brata. Čez nekaj časa se mu zopet bliža in dvomljivo vpraša: „„Je li to mogoče, da ste vi moj brat Milko?““ Dà, draga Jela, jaz sem tisti Milko, ki je ostal v vasi pri mizarji, ko si ti šla v daljno mesto z ljubim očetom, katerega, kakor praviš, ne bom nikoli več videl, kajti umerli so naš ljubi dobri oče, Bog jim daj večni mir in pokoj. Tudi jaz nisem slišal nič več od vaju, odkar sta odšla v mesto, čeravno sem večkrat milo zdihoval po vama in hrepeneče pričakoval dneva, kedaj prideta po mene, kar so bili oče pri odhodu tudi obljubili, pa žalibog niso mogli spolniti, ker jih je smért prehitela.“

„„Milko! Milko! ljubi moj bratec, poznam te, da si res tisti, po katerem sem toliko let popraševala; čudim se le to, da te nisem precej na prvi pogled spoznala, vsaj si ves podoben ranjkemu očetu, in ravno tak si kakor si bil pred več leti, ko sva se kot otroka skupej igrala. O Milko, kako sem vesela, da te zopet imam, poklekniva tukaj in zahvaliva se nebeškemu očetu, ki je naji tako po čudnej poti zopet skupej pripeljal.““

Iz globočine src so zdaj puhtele hvalivne molitve in solzé veselja se obema vtrinjale z oči. Po dokončanej molitvi prime Jela svojega brata za rokó in mu reče: „Ljubi Milko pojdi z mano, da te predstavim svojej dobrotnici. Kako bode vesela moje sreče! Večkrat me je tolažila, kedar sem za starši in po tebi žalovala, zdi se mi, kakor bi bila moja prava mati. Precej po smérti najinega očeta vzela me je k sebi, pošiljala me v mestno šolo in po materno zame skerbela. Pred dvema leti preselile sve se iz mesta na deželo, ker je dobrotnica moja vedno bolehalo zavoljo slabega zraka.“

Med potoma vpraša Milko svojo sestro rekoč: „Povej mi, draga Jela, kako je to, da si ti prišla ravno danes v to samotno gozdno kapelico?“ „„Milko,““ odgovori Jela, „„kapelica ni daleč od mojega stanovanja; precej tukaj za gozdom je prijetna vas, v kateri stanujem s svojo dobrotnico. Imam pa navado, da grem vsaki dan, kedar svoje delo doveršim, s svojo prijateljico v to kapelico vsakdanjo molitev opraviti. Tudi danes je bila prijateljica z mano; med potoma se pa spomnim, da sem molitevno knjižico pozabila, vernem se tedaj sama nazaj in to — k svojej velikej sreči, kajti našla sem tebe, svojega dragega brata.““ Med pogovori prideta do vasi. Veselo pelje sestra Milkota k svojej dobrotnici, ter jej razodene svojo srečo, da je našla ljubega brata, po katerem je vedno hrepenela, in to po kakej čudnej naključbi.

Jelina dobrotnica nekoliko dvomljivo ogleduje zalega mladenča in poprašuje, ali bi znabiti ne mogla med tem kaka pomota biti! — Ko pa Milko vsa svoja pisanja in popotne liste pokaže, je tudi ona bila prepričana resnice in se veseli njunega snidenja in bratovske ljubezni. Milko je dobil s pripomočjo Jeline dobrotnice v vasi stanovanje, v katerem je pričel svoje delo, katero je tako izverstno izverševal, da se je njemu in njegovej sestri prav dobro godilo.

Matilda Tomšič.

Blagodušnost nekega Indijana.

Nek vojak iz rodú Šošonov je imel konja redke lepote, katerega ni mogel nobeden drugi v daljnih záhodnih krajih v teku ali diru prekositi. Kedar je bivola ali medveda lovil, dirjal je njegov konj takó prederzno na divjačino, da jo je vojak prav lahko zadel. Pogosto so vojaka silili naj bi konja prodal ali vsaj zamenjal, ker bo gotovo veliko plačilo za-nj dobil, pa vojak ni hotel od vsega tega nič slišati. Mutasta žival je bila njegova prijateljica in njegova vedna spremljevalka, s katero je delil nevarnosti v boji in pomanjkanje v svojem samotnem življenji. Kako bi se mogel tedaj ločiti od nje? — Slava njegovega konja se je raznesla do San-Francíška. Ko je nekega dné tje popotoval, ponujali so mu nekateri Mehikanci veliko zlatá za njegovega konja, — pa tudi zlató ga ni premotilo. — Neki hudoben Mehikanec pa sklene, konja se polastiti bodisi že tako ali tako. Nekega večera, ko je šel Indijan iz svojega zemljišča proti domu, vleže se uni v bližnji germ prav pri cesti in ječí, kakor da bi terpel zeló hude bolečine. Ko dobroserčni Indijan sliši to ječanje, stopi raz svojega konja in se ponudi Mehikancu v pomoč. Ker se je vže tamnelo, ni mogel Indijan goljufa na njegovem bledem obličji spoznati. — Mehikanec ga zdaj prosi, da bi mu vsaj požirk vode preskerbel. Indijan se precej odpravi k bližnjemu studencu, da bi iz njega zajel vode in jo prinesel onemoglemu človeku. Komaj pa Indijan nekoliko stopinj odide, skoči Mehikanec na konja ter usmiljenemu Samaritaniu zasmehovaje kliče: „Oj ti neumni rudečoglavec! ali vidiš zdaj, da je Mehikanec zvita in modra glava. Mojega zlatá nisi hotel, zdaj pa imam tvojega konja zastonj. Kako se bodo smejali lovci, kedar jim bom pripovedoval, kako lahko sem opeharil Šošona.“

Indijan nekaj trenutkov molčé posluša nesramnega goljufa, kajti tako gerda in nesramna goljufija ranila ga je globoko v sercé, naposled se vendar premaga in reče: „Oj gerdi nesramnež! zavoljo drugih, da se ne bodo maščevali nad mojim rodом, nočem te umoriti. Le imej konja, ker si že tako hudoben, da se ne sramuješ vkrasti revežu edino njegovo blago. Toda nikoli ne čerhni besedice, kako si dobil konja, sicer bi Šošoni to zvedeli in bi lahko nezaupni postali. Ko bi potem zopet kak Mehikanec v bolečinah ležal in stokal, lahko bi se primerilo, da bi kak Šošonec memo šel in svoje uho pred njim zatisnil. Zato podaj se daleč daleč proč z mojim konjem. Ne pusti mi ga več kedaj videti, da me hudo uro jeza ne zgrabi in me hudobnega ne stori.“ —

Mehikanec je bil zeló divji in prederzen človek, a vendar ne brez vsega sočutja. Stopi raz konja, podá uzdo Šošonu v rekó, ter pravi: „Prijatelj moj! hudo sem ti storil, — odpusti mi! Od priprostega Indijana sem se naučil, kako se imam v prihodnje ravnati; kedar koli bom tedaj zopet v greh zapeljevan, spomniti se hočem na tebe.“

Prihod vesele pomladi.

Nastopil je prijazni mesec sušec in ž njim se začne 20. dné, to je, berž drugi dan po sv. Jožefu vesela pomlad, katere so že težko pričakovali stari in mladi. Solnce, katero zdaj že gorkeje in mileje sije, prepodilo je ono merzloto, pred katero se smo meseca prosinca in svečana tako radi v hišo k toplej peči zatekali. Dnevi postajajo daljši in zvečer prižigamo pozneje luč v hiši. Nekteri rokodelci, kakor mizarji, čevljarji in drugi ne pusté, da bi se proti koncu tega meseca še dalje drago olje žgalo, ter z dnevom nehajo tudi delati; po nekterih krajih pa spusté že na sv. Gregorja dan svečavo po vodi. Otroke, ki so bili skorej ves zimski čas zaperti pri svojih igračah v gorkeji izbi, vabi rumeno solnčice zdaj vèn na prosti zrak, in starši jim radi dovolijo, da gredó na vert in travnike ter tekajo po zemlji, katero so mili solnčni žarki že nekoliko osušili. Le poglejmo nekoliko tje v vertove, na polje in travnike. Po vertéh že zelení kosmato grozdíče in tam po germovji kozji parkeljci, po njivah in po polji že cveté jetičnik in po travnikih lepe marjetice, katerih so otroci že davno zaželjeli; pa se tudi že prikazujejo po germovji in kraj gozdov rumeni drenovi cveti. Le poglejte tam po senčnatih, nekoliko vlažnih krajih, ali ne vidite cele trume prvih spomladanskih cvetlic prijaznih zvončkov in pa vse polno rumenega lapuhovega cvetja. Tudi ponižna vijolica že molí svojo temno-vijolčasto glavico tam po tratah in mejah izpod senčnatega germovja. Dà, še celó černi tern ali ternoljica pokriva se s svojimi majhnimi kakor sneg belimi cvetovi. Kedar se enkrat ta s svojim cvetjem opleta, potem pravijo, da je zima že pobrala svoja kopita. Otroci, le počajte enmalo! ako bode mesec sušec ugoden, prikazale se bodo naposled tudi lepe zlatičnice in podlesne veterнице. Tam v gozdu po smerekah prepevali bodo kraljički in vesele senice, po bukvah pa pepelnasto-plavkasti berlez. Že drobí veseli škerjanček tam po ravninah svoje mične pesmice, da oznani ljudém prihod vesele pomladi. Tašice in černi kosi pozdravljajo vzhajajoče solnce in pojejo stvarniku zahvalnice za prijazno in veselo jutro. — Zeló lahne in znabiti poslednje snežinke, ki še včasih padajo iz merzlega ozračja ne morejo več ovirati oživljajočega se življenja.

To se vé, da zdaj tudi ljudjé ne posedajo več v hiši pri peči, marveč tudi nje vleče in mika vèn na prosti, čisti zrak, da se radujejo novega življenja. Okoli hiše skače vesela mladina ter uka in glasno razodeva svoje veselje, kedar vglada pred seboj trumo komarjev, ki veselo pleše po zraku

oznanovaje nam, da so se zopet oživele mnogobrojne drobne živalice. Kako je veselja še le takrat, kedar ferči prvi citronček (rumeni metuljček) in se dvigne v solnčnati zrak. — Na polji se prične oranje in ljudje sejejo oves, jaro rž in pšenico, ako so dnevi ugodni. Žive meje se napravljajo; mlado sadonosno drevje se presaja in cepi, večja drevesa se pa lepó oglešajo. Oče imajo zdaj dela polne roke, na vertu cepijo in čistijo sadna drevesa, odsekavajo in odrezujejo suhe veje in nepotrebne vejice, da bode drevje potem lepše in veselejše raslo ter nam v jeseni kaj prida sadú doneslo. Tudi mati ne derže križema rok, ampak pridno pospravljajo in trebijo po vertu ter delajo gredice, da si vsejejo peteršilja, solate in različne druge zelenjave, ki nam daje dobro in tečno jed. Ti pa, ki si še mlad, pomagaj rad očetu in materi pri vsakem delu, bodisi na vertu, polji ali travnikih in uči se zgodaj marljivosti, da boš enkrat dober in umen gospodar.

T.

Gledališčine igre za mladost.

Kaznovana radovednost.

Igra za otroke v enem dejanji.

(Po hervaškem prenaresil Lj. T.)

O s e b e :

Slavoljub, 10 let star.

Milka, 12 let stara.

Dragotinka, 8 let stara.

PERVI PRIZOR.

Milka. (Stoji pri odprtem oknu. V sredi izbe je mizica, na njej poveznjen pisker. Z rokama maha in reče:) Z Bogom, atej! Z Bogom, mama! Ravno zdaj so se vsedli v kočijo — brata še objemljejo ... Zdaj je kočijaž vojke potegnil — (vpije:) Srečen pot! (poljub verže). Prešli so! (Zapré okno.) Zdaj pa le hitro na delo, da vse tako storim, kakor so mi rekli. Vse bom storila, da bodo z menoj zadovoljni, ko domú pridejo. Pa bi res bila nehvaležna, ako bi se nevedna pokazala njihovega zaupanja. Meni so zaupali, da na brata in sestro pazim, njima so pa ostro zapovedali, da me morata ubogati. Bomo videli, kdo izmed nas ostane zvest svoji obljubi in kdo bo zapoved staršev prelomil. (Privleče iz žepa denar in ga veselo gleda.) Kdor bo najbolj čverst in najmanj radoveden, dobí ga. Kaj pa bo, če bosta oba čversta? Kako bom jima razdelila ta denar? — No pa saj vem, da tega

ne bo. Slavoljub bo gotovo zapoved prelomil in stavo zgubil. Pa je že prav, odvadil se bo saj radovednosti, katera ga tako smešnega dela kakor opico. Vse bi rad videl, vse bi rad vedel, čeravno dobro vé, da se to nepristuje otrokom. Ko bi le tako radoveden bil v naukih, — ali tam mu pa manjka. — Tukaj je, — poznam ga po stopinjah. (Začne pospravljati.)

DRUGI PRIZOR.

Slavoljub. (Pride z Dragotinko.) Tedaj so odšli!

Milka. Dà, dà, odšli, odšli! Kako sta se pa poslovila od ljubih staršev?

Slavoljub. Prav lepó. Obljubila sva, da se bova o njihovej nena-
zočnosti lepó obnašala in tebe, draga Milka, ubogala.

Dragotinka. To hočeva tudi resnično storiti, kaj ne Slavoljub?

Milka. Tako je tudi prav. Ali pa vesta, zakaj so vama starši na-
ložili, da me ubogata? Zató, da se navadita tudi takrat dobra biti, ko star-
šev ni domá. Prišel bo čas, ko ne bodo mogli zmiraj na vas paziti, pa bi
takrat lahko v greh padla in nesrečna postala. Treba je tedaj, da se bosta
že v mladosti dobrega privadila, kajti neubógljiv človek ni nikjer srečen.

Dragotinka. Se vé da. Nihče na svetu ni brez gospodarja, a
gospodarja mora vsak ubogati.

Milka. Dobro si povedala.

Slavoljub. Slišal sem, da so nam prepovedali dotakniti se nekega
piskra. Kje pa je ta čuden pisker?

Milko. Tukaj! (Pokaže ga.)

Slavoljub. (Zavzame se.) Ta le tukaj? Pa tega lonca se ne smemo
dotakniti? (Semtertje okoli piskra hodi in ga gleda.) Jaz sem mislil, da je
kakšen pisker poln medú ali morebiti sladkega češpljevca (pekmeza).

Milka. Takó je, kakor ti pravim. Starši so prepovedali, dotakniti
se ga.

Slavoljub. Saj je to čisto navaden pisker in kakor se meni dozdeva,
prazen. Pa zakaj se tega piskra ne smemo dotakniti, no povej, Milka?

Milka. Iz vzroka, ljubi bratec, katerega lahko vsak ubogljiv otrok
ugane.

Slavoljub. Lehko ugame — ugame! Gotovo, draga Milka, meni
je težko to stvar razumeti.

Milko. Tedaj ti hočem povédati. Vsak dober otrok mora zapovedi
svojih staršev spolnovati. Dobri naši starši so stareji in pametnejši ter vedó,
kaj je za nas dobro, kaj slabo. Starši nikoli ne bodo kaj slabega od nas
zahtevali. Brez vzroka oni ničesar ne prepovedó.

Dragotinka. Se vé. Otroci moramo biti ubogljivi. Jaz bom ubo-
gala, čeravno ne vém, zakaj; to pa gotovo vém, da je dobro, če starše
ubogam.

Slavoljub. I nò, saj jaz ne pravim, da ubogati ni dobro, ali vprašati se vendar sme, česar človek ne umeje. (Za sé:) Jaz bi pa le vendar rad vedel —

Milka. Zdaj bom videla, kako se bosta obnašala. Pojdita tedaj! Ti Dragotinka, pojdí na vert in pleti, a ti Slavoljub v drugo sobo, pa se tamkej uči, dokler jaz večerjo pripravim.

Dragotinka. Jaz grem. (Odide.)

Slavoljub. (Odhaja pa neprenehoma gleda pisker.) Prečuden pisker! Hm, hm! I zakaj se ga vendar ne smemo dotakniti? Kakošna je to neki skrivnost? (Odide.)

TRETJI PRIZOR.

Milka. Ha, ha! Slavoljub, Slavoljub! jaz dvomim o tvojej zvestobi; kako vendar želim, da bi obá spolnila obljubo in dobila stavo. Ali kako bo potem z delitvijo? Kako! Sama hočem še svoj goldinar k temu pridjati, ki sem ga od botre pri birmi dobila, da se le obá ubogljiva pokažeta. Treba je paziti. Vse bom staršem zvestó pripovedovala, kdo in kako je zapoved prelomil. (Vzame piščalko iz žepa in jo postavi na okno.) Tukaj ta piščalka bo zatožila nevbogljivca in mi bo povedala, kaj se je zgodilo, čeravno tukaj ne bom. Takó; sedaj pa le k delu, da tudi jaz zapoved svojih staršev spolnim. (Odide.)

ČETERTI PRIZOR.

Dragotinka. (Pride z druge strani, ter se ozira.) Kaj ni sestre? Gotovo je v drugej sobi! (Gre memo piskra.) Ahá, tukaj si! Stojiš kakor prepovedan sad v paradižu. Nò, nikar se bati, nisem jaz Eva — nočem vedeti, kaj skrivaš. Rajše hočem staršem ubogljiva ostati. (Odide za Milko.)

PETI PRIZOR.

Slavoljub. (Pride z druge strani tiho po perstih.) Nò? Kaj ni Milke? (Ozira se na vse strani.) Pa tudi Dragotinke ni — ahá — tukaj je! (Pregleduje pisker od vseh strani.) To je res čuden pisker! Sreča, da ne zná govoriti! (Terka s perstom po njem in posluša.) Prazen? Čudno! — Pa zakaj da bi pogledati ne smel! (Privzdigne pisker in izpod njega zleti ptica.) Oh, naša ptica! Kako sem se prestrašil To je goljufija! Kdo bi si bil kaj tacega mislil. Ptico so v pisker djali, da bodo vedeli, kdo se bo piskra dotaknil. E, pa kaj zató? Saj pisker ne zná govoriti, a ptico bom vjel, pa jo zopet tje postavim, kjer je bila. (Proti ptici.) Ali slišiš, pojdí sim! Le poglej jo, kako je veséla, ko je iz ječe ušla. (Poskusi jo vjeti in stopi na stol.) Vse zastonj! Ahá, tukaj je piščalka, katero ptica uboga. (Vzame piščalko in žvižga,

pa piščalka je bila s černo barvo namazana, tako da je Slavoljub črn okoli ust.) Poglejte nò, kako je reva ubogljiva! (Vzame ptico in jo dene pod pisker.) Res je čudno, kako uboga živalica posluša glas te piščalke — dà — dà — (vstraši se.) In jaz človek, pa nisem ubogljiv! Naka, nikoli več ne bom kaj tacega storil. Ali zdaj je že prepozno; deržal se bom, kakor da se ni nič zgodilo.

ŠESTI PRIZOR.

Milka. (Pride in se smeje Slavoljubu.)

Slavoljub. Nò, kaj se smeješ?

Milka. (Se čedalje bolj smeje.)

Slavoljub. No, i kaj ti pa je? Čemu se toliko smeješ? Mar si obnorela?

Milka. Misliš? Naj drugi sodi, bomo videli, če se ne bo tudi drugi smejal. (kliče) Dragotinka! pojdi sim!

SEDMI PRIZOR.

Dragotinka. Kaj je ljuba sestra?

Milka. Poglej Slavoljuba! kako ti se dopade?

Dragotinka. Ha, ha, ha, ha! (Se smeje.)

Slavoljub. I kaj se neki krohotate! Saj vendar nisem opica!

Milka. Tega ti nihče ne očita, ali ubogljivost ti se na obrazu bere! Ah, kakó si lep!

Slavoljub. Ubogljivost? Kaj sem bil morebiti nevbógljiv? Mar ni ptica še pod piskrom? (Privzdigne pisker.)

Milka. Je, je pod piskrom, ali kako si vedel, da je ptica pod piskrom?

Slavoljub. I kaj bi ne vedel. Saj se pač ptica ferfetati sliši.

Milka. O moj bratec! Nisi jo ne slišal ferfetati; ptica v témi pod piskrom ne ferfetá.

Slavoljub. (Zmešan.) To ni mogoče. To je čuden pisker!

Milka. Dà, dà, res je čuden pisker.

Dragotinka. Ahá, te je radovednost kaznovala?

Milka. Kako sve lepo zvedle, da si pisker vzdignil.

Dragotinka. In kako ti berki dobro stojé.

Slavoljub. Berki? Kaj še! (Vzame ogledalo in se gleda; potem ježno piščalko zgrabi.) Tedaj piščalka me je izdala?

Milka.

Dragotinka. } (Smeja se.) Ti si pač ubogljiv deček!

Slavoljub. O jaz neumnež! Zavoljo ptice, katero vsak dan vidim, sem postal nevbógljiv in sem grešil.

Milka. To je kaznovana radovednost. Zdaj pa, kdor je zaslužil,

tega naj bo. (Iz vleče sreberni goldinar iz žepa.) Goldinar je tistega, ki je ubogljiv ostal. Dragotinka! tvoj je — na vzemi ga!

Dragotinka (vzame.) Hvala!

Slavoljub. Odkod imaš ti denarje za deliti? Mar je to darilo ubogljivosti? Ko bi bil jaz to vedel, ne bi bil piskra vzdignil.

Dragotinka. Nikar misliti, da sem jaz morebiti zavoljo tega srebernega goldinarja svoje obljudi zvesta ostala. Ubogala sem le zato, ker so zapovedali starši.

Milka. Tako je prav, draga sestra. Ne smemo le zavoljo darila biti dobri, ampak le zavoljo čednosti.

Slavoljub. Prav mi je! (Sramuje se.) Oh, kaj bodo starši rekli!

Milka. Ako zvedó, sam si kriv. Ahá tukaj so! Ravno zdaj so se pripeljali. — Pojdimo jim naproti! (Naglo z Dragotinko odide, a Slavoljub ostane v izbi in se joka.)

(Zagrinjalo pade.)

Razne stvari.

Drobtine.

(Koliko ljudi je na zemlji.) Po zadnjih štetvah znaša število vseh ljudi na zemlji 1288 milijonov. Od teh nas živi v Evropi 272 mil., v Aziji 270 mil., v Ameriki 200 mil., v Afriki 89 mil., v Avstraliji 2 milijona. Vidi se tedaj, da je Evropa, t. j. tisti del sveta, kjer mi živimo, najbolj ljudnati del zemlje.

(Poveršina naše zemlje) znaša 9,282.000 štirjaških milj, katerih pride 7,200.000 na morja in druge vode, in 2,082.000 na suho zemljo.

Kratkočasnice.

* Jožeka, ki je bil pervikrat v šoli, vprašajo mati iz šole prišedšega: „Nó Jožek! kako je bilo v šoli; ali ti kaj dopade?“ „Nič kaj posebno“ odgovori Jožek, „dvakrat smo molili, pa nobenkrat jedli.“

* Nek učitelj je dal pri názornem

poduku tri vprašanja, na katera mu je učenec tako-le odgovarjal:

Učitelj: Čimu je ura?

Učenec: Ura je za iti.

Učitelj: Ti nespametnik, ti! vsaj vendar nima nog; ura je, da nam kaže koliko je na času. — No, bom te pa kaj drugega vprašal ter mislim, da mi boš bolje povedal. Povej mi: Čimu je omara?

Učenec: Omara je za obešati.

Učitelj: Zopet si mi jo zadel; podobe in obleko obešamo, nikoli pa ne omare. Ne bom te več vprašal, ako mi na tretje vprašanje bolje ne odgovoriš. — Povej mi, čimu je miza v staníci?

Učenec: Miza je za jesti?

Učitelj: To je pa vendar preveč! I kaj neki misliš, da tako neumno odgovarjaš? Ako bi bile mize za jesti, bi nam gotovo mizarjev ne manjkalo, ki bi nam je delali. — Vsedi se za danes in drugopot odgovarjaj bolj premišljeno na moja vprašanja.

S. P.

Skakalnica.

(Priobčil Hrabroslav — ar — n.)

har.	la,	pe-	Ka-	ze-	lo-	In	bi-
val	kor	Vil-	či-	pre-	la,	na	od-
Naj	mlad!	serč-	le-	žil	je	lju-	jah,
no	pi	đu-	je	ščin-	val	Zlo-	mu
ge	si	Ska-	Nek-	ni	vec	ve-	bolj
kal	rad.	li-	ko-	Bi-	daj	jo	ce.
ple-	ti-	pa	po	gujez-	vse;	je	nih
Li-	je	te	če	ga	senč-	di-	Ve-

Številne naloge.

I. Nekdo vpraša starše, koliko imajo otrok? Sin se oglasi in pravi: „Jaz imam toliko bratov, kolikor sester.“ Hči pa pravi: „Jaz imam pa dvakrat toliko bratov kolikor sester. Zdaj pa uganite koliko nas je otrok?“

II. Moja mati je 25 let starejši od mene, oče je 5 let stariši od matere, a vsi skupaj štejem 91 let. Povej koliko je star vsak izmed nas treh? Matilda T.

III. Dva ovčarja sta pasla ovce; eden je bil bogat, drugi reven. Bogati reče revnemu: „Daj meni eno ovco, da jih bom imel potem še enkrat toliko kakor ti.“ Revni mu odgovori: „Pa daj raje ti meni eno, da jih bova imela potem oba enako.“ — Koliko ovac je imel bogati in koliko revni pastir?

(Rešitev in imena reševalcev v prihodnjem listu.)

Zastavice.

(Priobčil S. P.)

1) Pri kakšnem kozarcu pijanec najraje sedi?

2) Pet ribičev gre loviti ribe; ko pridejo do vode, vjamejo berž v sak eno ribo. Koliko rib so domú nesli, ako potem nehajo loviti?

- 3) Imam ne daleč gozd temén,
Pod katerim breg leži stermén;
Pod bregom sta studenca dva,
Ki marsikdaj izvirata.
Pod viroma je tudi panj
Ki ne gredo čebele va-nj,
In pod panjem berž je mälén,
V katerem melje le en kamen.
Kaj je to?

Uganjko zastavice v 2. listu „Verteca“ so prav rešili: Gosp. Jos. Kastelic, v Materiji; Jak. Ukmar, učitelj v Mošnjah; L. Drzečnik, v Ribenci na Štajerskem; N. Stanonik, učitelj v Staremtergu pri Poljanah; M. Kovšca, učitelj v Selcih; Alfons Šket, v Št. Lenartu na Štajerskem; J. Vogrič, učitelj v Kanali; Dav. Škrlj, A. Mahovec, Ivan Česnovar in Jan. Kremžar, dijaki v Ljubljani; Jan. Klun, učenec v Ljubljani. — Gospodičini: Mat. Tomšič v Trebnem; Ljuboslava Pivec, v Ribenci na Štajerskem.

Listnica. Gosp. D. Št. v G.: Vaše pesmi še niso za natis, kažejo pa, da imate pevsko žilo, tedaj le delajte marljivo in pilite vsaj ste še mlad. — A. G. v Ljub.: Pride na versto. — P. G. v G.: Iz vaših „Pervencič“, se bo sčasoma dalo nekaj porabiti, le večkrat kaj. — J. J. v Krš.: Omenjena dva lista le obderžite, ni treba ju nazaj pošiljati. — J. C. v Ljub.: Zdaj ni bilo mogoče; tudi je treba vsaj zadnjo stroko Vaše pesmi popolnoma predelati. — Vsem čast. gg., ki mi k mojemu zadbolenemu zdravju čestitajo: Serčna hvala in prijateljski pozdrav!

Senčna podoba.

